

[Gunhild Due.]

dækkes. Dertil kommer så den naturlige afgang på grund af alder. Det kan vel heller ikke komme helt bag på ministeren, at sundhedsplejersker i lighed med andre mennesker bliver ældre dag for dag. Og selv om ministeren nu skulle have troet, at der gjaldt en særlig ordning for sundhedsplejersker — noget med evig ungdom — husker jeg godt, at ministeren allerede i 1965 måtte svare på et spørgsmål om 80 manglende sundhedsplejersker, hvor der udtrykkelig blev gjort opmærksom på, at der ville komme en stor afgang på grund af alder, medens der samtidig var en forholdsvis meget lille tilgang til uddannelsen. Dengang havde ministeren de bedste forhåbninger om, at tilgangen til faget af sig selv ville stige. I sit svar sagde ministeren, at der ikke var grund til at foretage sig noget ekstraordinært for at stimulere tilgangen. Nu står ministeren og mangler 150 sundhedsplejersker og det i en tid, da vi ved, at giftealderen sænkes, da de meget unge forældre trænger til råd og vejledning, og da undersøgelserne i Vestjylland har vist, at spædbørnsdødeligheden er større dér, hvor man ikke har sundhedsplejersker, end hvor man har.

Jeg må naturligvis også bøje mig for det faktum, at sundhedsplejerskerne ikke eksisterer, men jeg må sige, at de initiativer, der nu er taget med undersøgelser og udvalgsarbejde, vel burde være påbegyndt allerede i 1963 og i hvert fald senest i 1965, da problemet blev rejst her i tinget.

At der burde være uddannelsesmuligheder også i København er for mig helt indlysende, og jeg vil bede om, at der nu bliver nedsat et folketingsudvalg, så vi dér kan se, om det ikke var muligt straks at få større tilgang til uddannelsen. Måske kunne man hurtigt vedtage at betale fuld løn i de 9 måneder, uddannelsen tager — det har allerede fru Lis Groes været inde på. Det må ganske givet være svært for de sygeplejersker, der er vant til at hente en årsløn hjem, pludselig at skulle undvære løn i uddannelsestiden.

Selv om det kan være rimeligt at overveje nye former for og tilrettelæggelse af sundhedsplejearbejdet, mener jeg ikke, det må bremse udviklingen, men at man alligevel må søge at gøre noget ekstra for at få i hvert fald de tomme stillinger besat, mens man

venter på diverse udvalgsresultater; det er jo børns liv og sundhed, det drejer sig om.

Jeg er altså ikke særlig velvillig med hensyn til udsættelse af revisionen af denne lov, og jeg vil i hvert fald have lovforslaget i udvalg, så vi dér kan se på, om vi dog ikke kan gøre noget med det samme.

Rigmor Christensen: Det foreliggende lovforslag angår alene en udsættelse af lovens revision. Indenrigsministeren motiverer udsættelsen med, at der må gives det nedsatte udvalg tilstrækkelig arbejdstid til undersøgelse og overvejelse af de forskellige forhold. Heri er jeg enig; men jeg vil sige som fru Lis Groes: 3 år forekommer mig at være en meget, meget lang tid, når man tager den alvorlige mangel på sundhedsplejersker i betragtning, og jeg håber, at indenrigsministeren vil gøre sit til, at arbejdet fremskyndes mest muligt.

I den skriftlige fremsættelse kommer ministeren ind på overvejelser om, hvorvidt forskellige forhold som bl. a. den almindelige velstandsstigning, bedre oplysning og bedre hygiejne gør det tvivlsomt, om der i dag foreligger et reelt behov for et almindeligt, rutinemæssigt helbredstilsyn af det hidtidige tilsnit. Det er givet, at disse forhold har deres betydning; men man må ikke glemme, at også den psykiske side er vigtig, og at der i vore dage er et voksende socialpædagogisk behov, som sundhedspsygeplejersken skal imødekomme, og som hun skal have tid til at imødekomme. I øvrigt finder jeg, at besøgenes hyppighed og helbredstilsynets varighed helt må tilpasses efter det enkelte hjemms behov.

De tal, der er opgivet af indenrigsministeren, viser, hvor påtrængende det er at forøge tilgangen af sundhedsplejersker. Ikke alene antallet er i dag alt for lille til at dække behovet, men mange sundhedsplejersker er inden for en aldersgruppe, der inden for en overskuelig fremtid vil medføre deres afgang. Jeg finder det derfor meget ønskværdigt, om der blev oprettet en skole i København, dels fordi halvdelen af sygeplejerskerne befinder sig øst for Storebælt, dels fordi der herved åbnes mulighed for uddannelse for dem, der af den ene eller den anden grund vanskeligt kan tage ophold i Århus for længere tid. Jeg vil i den anledning tillade mig at fore-